

Η κόλαση εγκαταλείπει τους νεκρούς της

*«Και ο ζων, και έγεινα
νεκρός, και ιδού, είμαι
ζων εις τους αιώνας των
αιώνων, αμήν, και έχω
τα κλειδιά του άδου και
του θανάτου.»*

— *Αποκάλυψη 1:18*

ΣΤΗ ΓΗ του Ισραήλ, σχεδόν πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, συνέβη το πιο δραματικό ειδησεογραφικό γεγονός όλων των εποχών, αλλά τότε ήταν σχεδόν άγνωστο εκτός από λίγους μαθητές του Ιησού από τη Ναζαρέτ. Ο Κύριος και

Δάσκαλός τους, που σταυρώθηκε από τους εχθρούς του λιγότερο από τρεις μέρες πριν, ανέστη εκ των νεκρών με θεϊκή δύναμη. Τώρα, για άλλη μια φορά, φτάσαμε στην εποχή του χρόνου που θα μνημονεύεται αυτό το μεγαλύτερο από όλα τα θαύματα. Για λίγο, τουλάχιστον, πολλοί θα σκεφτούν αυτή την εκδήλωση της πανίσχυρης δύναμης του Θεού.

Πράγματι, η ανάσταση του Ιησού ήταν ένα θαύμα, πάνω στο οποίο στηρίζεται ένας από τους μεγάλους ακρογωνιαίους λίθους της χριστιανικής πίστης και ελπίδας! Η πανίσχυρη δύναμη του Δημιουργού του σύμπαντος ασκήθηκε για να αποκαταστήσει τη ζωή σε αυτόν που είχε εκούσια πεθάνει για τις αμαρτίες των ανθρώπων, προκειμένου να έχουν την ευκαιρία να ζήσουν. Το γεγονός ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς μας δίνει τη σιγουριά ότι κάθε υπόσχεση του Θεού θα εκπληρωθεί. Μας διαβεβαιώνει ότι μπορούμε να μελετήσουμε τον Λόγο του και να σχεδιάσουμε με πίστη,

πιστεύοντας ότι τίποτα που υποσχέθηκε δεν είναι πολύ δύσκολο για να πραγματοποιηθεί από τη θεία δύναμη.

Ο κόσμος σήμερα είναι γεμάτος χάος και βάσανα, και οι άνθρωποι φοβούνται ότι το αύριο θα είναι ακόμα χειρότερο. Ο κύριος λόγος για αυτό είναι η αδυναμία της ανθρώπινης σοφίας και δύναμης να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί από την αμαρτία και τον εγωισμό. Πολλές χώρες του κόσμου φοβούνται τα επιθετικά σχέδια άλλων χωρών και το μόνο μέσο προστασίας που γνωρίζει ο άνθρωπος είναι το προπύργιο του οπλισμού. Ωστόσο, η επιτυχία του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία της ανθρωπότητας από τα αποτελέσματα της δικής της αμαρτίας είναι εγγυημένη από τη θεϊκή δύναμη. Είναι η ίδια δύναμη που επέδειξε ο Δημιουργός αναστώντας τον Ιησού Χριστό από τους νεκρούς.

Στο κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου στον Άρειο Πάγο δηλώνει ότι ο Θεός έδωσε τη βεβαιότητα σε όλους τους ανθρώπους για μια μελλοντική δίκαιη ημέρα αναστώντας τον Ιησού από τους νεκρούς. (Πράξεις 17:31) Η ανάστασή του απέδειξε ότι ο Θεός ήταν πολύ ευχαριστημένος με τη θυσιαστική διακονία του Ιησού, και επίσης επιβεβαίωσε ότι η θεϊκή δύναμη είναι άφθονα ικανή ώστε να δώσει τις ευλογίες της ζωής που παρέχονται από τον θάνατο του Κυρίου. Αυτό το θαύμα έδειξε περαιτέρω ότι, υποστηριζόμενος από τη θεϊκή δύναμη, ο αναστημένος Χριστός είναι πλήρως ικανός να ελέγχει τις υποθέσεις των ανθρώπων και ότι είναι βέβαιον ότι οι υποσχέσεις της βασιλείας θα εκπληρωθούν. Αυτό σημαίνει ότι μπορούμε να πιστέψουμε μετά βεβαιότητος ότι στον καιρό που ορίζει ο Θεός, θα επικρατήσει ειρήνη στη Γη· ότι τα έθνη «θέλουσι σφυρηλατήσει τας μαχαίρας αυτών διά υνία και τας λόγχας αυτών διά δρέπανα». Αυτές είναι μεταξύ των πολλών ευλογιών που υποσχέθηκε ο Θεός, και γνωρίζουμε ότι ο «ζήλος του Κυρίου των

δυνάμεων» θα εκπληρώσει όλους τους αγαθούς σκοπούς του. —Μιχ. 4:1-4· Ισ. 9:7

ΟΙ ΑΛΑΝΘΑΣΤΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Ο Λουκάς μας πληροφορεί ότι ο Ιησούς «εφανέρωσεν εαυτόν ζώντα μετά το πάθος αυτού διά πολλών τεκμηρίων». (Πράξεις 1:3) Επομένως, το θαύμα της ανάστασης είναι καλά τεκμηριωμένο. Ακόμη και αφού ο αναστημένος Ιησούς ανελήφθη εις δόξαν, και δεν εμφανίστηκε πια στους μαθητές του, μίλησε στον Απόστολο Ιωάννη σε όραμα στη Νήσο της Πάτμου, παρέχοντας έτσι μια άλλη απόδειξη ότι ήταν ζωντανός. Πράγματι, το τόνισε αυτό όταν, σύμφωνα με τα λόγια του εναρκτήριου κειμένου μας, δήλωσε: «Και ο ζων, και έγεινα νεκρός, και ιδού, είμαι ζων εις τους αιώνας των αιώνων» — Αποκ. 1:9-18

Με διάφορους τρόπους, εκατομμύρια συνδέουν τη δική τους ελπίδα ζωής με το θαύμα της ανάστασης του Ιησού. «Επειδή ζει, θα ζήσουμε κι εμείς», είναι ένα κοινό συναίσθημα μεταξύ των δεδηλωμένων Χριστιανών, και ισχύει πολύ αυτό. Ωστόσο, πώς θα ζήσουν αυτοί που λυτρώθηκαν από τον Ιησού, πού και πότε, είναι ερωτήματα που συνήθως μένουν αναπάντητα. Ασφαλώς, δεν είναι πολλοί συνηθισμένοι να συνδέουν τα λόγια του κειμένου μας με τη δική τους ελπίδα ζωής μέσω του Χριστού, είναι, ωστόσο, μια από τις πιο ουσιαστικές δηλώσεις της Βίβλου σχετικά με το θέμα.

Ο Ιησούς όχι μόνο ανακοίνωσε στον Ιωάννη ότι ήταν τώρα «ζωντανός για πάντα», αλλά και ότι έχει τα κλειδιά του Άδου και του θανάτου. Μέχρι να αναστηθεί ο Ιησούς από τους νεκρούς, αυτά τα κλειδιά κανείς δεν τα είχε. Ο κόσμος συνέχισε να υποφέρει και να πεθαίνει, και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για αυτό οποιαδήποτε ανθρώπινη δύναμη. «Η αμαρτία εισήλθεν εις τον κόσμον

και διά της αμαρτίας ο θάνατος». (Ρωμ. 5:12) Ήταν μια δίκαιη ποινή και δεν μπορούσε να παραμεριστεί, γιατί ο αναλλοίωτος νόμος του Θεού είναι ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος». — Ρωμ. 6:23

Έτσι, δεν υπήρχε λύση για το πρόβλημα του πόνου και του θανάτου. Ωστόσο, μετά την ανάσταση του Ιησού από τους νεκρούς, ήταν διαφορετική η κατάσταση, γιατί τότε είχε τα κλειδιά που, σε εύθετο χρόνο, θα ξεκλείδωναν τη μεγάλη φυλακή του θανάτου και της κολάσεως (ή του Άδου) και θα απελευθέρωναν τους αιχμαλώτους της. (Ησ. 61:1· Λουκάς 4:18) Ο Παύλος μας δίνει παρόμοια σκέψη με αυτό στο εδάφιο Ρωμαίους 14:9, το οποίο λέει: «Επειδή διά τούτο ο Χριστός και απέθανε και ανέστη και ανέζησε, διά να ήναι Κύριος και νεκρών και ζώντων.» Το να «είσαι Κύριος» σημαίνει να έχεις έλεγχο ή δύναμη, η οποία είναι ουσιαστικά η ίδια σκέψη που συμβόλιζε ο Ιησούς λέγοντας ότι είχε τα «κλειδιά» της κόλασης και του θανάτου.

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Ο Ιησούς συνδέει τον θάνατο και την ανάστασή του με το γεγονός ότι τώρα έχει τα κλειδιά της κόλασης και του θανάτου, σαν να ήταν με τον δικό του θάνατο που εξασφάλισε αυτά τα κλειδιά. Αυτό είναι αλήθεια. Κατά τη διάρκεια του χρόνου που ο Ιησούς ήταν νεκρός βρισκόταν, στην πραγματικότητα, στη Βιβλική κόλαση. Αυτό επισημαίνεται στον Ψαλμό 16:10. Αυτή είναι μια προφητική προσευχή που αντιπροσωπεύει τον Ιησού να εκφράζει την πεποίθησή του ότι θα ανασταίνονταν από τους νεκρούς, λέγοντας: «Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον Οσιόν σου να ιδη διαφθοράν.» Ο Απόστολος Πέτρος, την Ημέρα της Πεντηκοστής, παρέθεσε απόσπασμα από αυτή την προφητεία και επιβεβαίωσε ότι ήταν εφαρμόσιμη για τον

Χριστό Ιησού, ο οποίος αναστήθηκε πράγματι από τους νεκρούς. —Πράξεις 2:25-32

Για να εκτιμήσουμε το πλήρες βάθος του νοήματος που περιέχεται σε αυτή την όμορφη έκφραση πίστης από την πλευρά του Δασκάλου, είναι απαραίτητο να λάβουμε υπόψη τη χρήση της λέξης κόλαση (άδης), τόσο στην προσευχή του όσο και στο κείμενό μας, όπου ο Ιησούς μας λέει ότι τώρα έχει τα κλειδιά του Άδου. Στην Παλαιά Διαθήκη, ο Άδης είναι μετάφραση της εβραϊκής λέξης sheol (σεόλ) και στο κείμενό μας μεταφράζεται από την ελληνική λέξη άδης, που έχει την ίδια σημασία.

Αυτή η εβραϊκή λέξη σεόλ είναι η μόνη στην Παλαιά Διαθήκη που μεταφράζεται ως κόλαση (ή άδης), αλλά η ίδια λέξη μεταφράζεται επίσης ως τάφος και λάκκος. Η λέξη sheol εμφανίζεται συνολικά εξήντα πέντε φορές. Τριάντα μία φορές μεταφράζεται ως τάφος, τριάντα μία φορές ως κόλαση και τρεις φορές ως λάκκος. Εφόσον αυτή ήταν η μόνη «κόλαση» της Παλαιάς Διαθήκης, ήταν επομένως η μόνη κόλαση για την οποία γνώριζαν οι αρχαίοι υπηρέτες του Θεού σε μια περίοδο περίπου τεσσάρων χιλιάδων ετών.

Στην πραγματικότητα, η κόλαση της Βίβλου είναι απλώς η κατάσταση του θανάτου ή η κατάσταση των νεκρών. Η σημασία του ορίζεται στο εδάφιο Εκκλησιαστής 9:10, το οποίο λέει: «Πάντα όσα εύρη η χειρ σου να κάμη, κάμε κατά την δύναμίν σου· διότι δεν είναι πράξις ούτε λογισμός ούτε γνώσις ούτε σοφία εν τω άδη [σεόλ] όπου υπάγεις.» Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι το σεόλ είναι μια κατάσταση πλήρους απώλειας συνείδησης, κάτι που είναι ένας λόγος που τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη αναφέρονται συχνά σε όσους έχουν πεθάνει ως κεκοιμημένοι. —Δευτ. 31:16· Ψαλ. 13:3· Ιωάννης 11:11-14

Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι μεταφραστές

της Έκδοσης King James, λόγω της δικής τους παρανόησης, μετέφρασαν το σεόλ με τη λέξη «τάφος» όταν αναφέρεται σε ένα δίκαιο άτομο. Ωστόσο, μεταφράζουν την ίδια εβραϊκή λέξη ως «κόλαση» όταν το κείμενο στο οποίο εμφανίζεται αναφέρεται σε ένα πονηρό άτομο. Για τους αναγνώστες της Βίβλου, αυτό τείνει να δίνει την εντύπωση ότι οι δίκαιοι και οι πονηροί πηγαίνουν σε διαφορετικά μέρη ή συνθήκες όταν πεθαίνουν. Η παραδοσιακή άποψη υποστηρίζει ότι οι πονηροί πηγαίνουν στην κόλαση, η οποία -αν και όχι βιβλικά- πιστεύεται ότι είναι τόπος βασανιστηρίων, ενώ οι δίκαιοι πηγαίνουν στον τάφο.

Ωστόσο, ακόμη και αυτό δεν είναι απολύτως σύμφωνο με την παραδοσιακή άποψη, που είναι ότι οι δίκαιοι πηγαίνουν στον παράδεισο. Πιθανώς οι μεταφραστές ήλπιζαν ότι οι μαθητές, όταν διάβαζαν ένα κείμενο που αποκάλυπτε ότι ένας δίκαιος άνθρωπος μπήκε στον τάφο, θα το σκέφτονταν απλώς ως το σώμα που βρίσκει τον τόπο ανάπαυσής του στον θάνατο, ενώ είναι η ψυχή που πηγαίνει στον παράδεισο.

Ωστόσο, στον Ψαλμό 16:10, στην προφητική έκφραση της σιγουριάς του Ιησού ότι θα ανασταίνονταν από τους νεκρούς, οι μεταφραστές χρησιμοποίησαν τη λέξη κόλαση για να μεταφράσουν το σεόλ, παρόλο που πρέπει να γνώριζαν ότι το κείμενο αφορούσε τον Ιησού, τον μονογενή Υιό του Θεού. Ήταν «όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών», και ως εκ τούτου δεν ήταν άξιος να τιμωρηθεί σε μια κόλαση βασανισμών, όπως υπέθεταν. (Εβρ. 7:26) Γιατί το έκαναν αυτό οι μεταφραστές; Γιατί δεν ακολούθησαν το συνηθισμένο τους έθιμο και δεν χρησιμοποίησαν τη λέξη τάφος, όταν η αναφορά ήταν τόσο ξεκάθαρα σε έναν δίκαιο άνθρωπο;

Η απάντηση, πιστεύουμε, είναι αρκετά προφανής.

Στο κείμενο, ο Ιησούς δηλώνει ότι η ψυχή του δεν θα μείνει στην κόλαση. Όσοι μετέφρασαν την Έκδοση του Βασιλιά Τζέιμς δεν πίστευαν ότι η ψυχή του Ιησού πήγε στον τάφο. Στην πραγματικότητα, δεν πίστευαν ότι οι ανθρώπινες ψυχές, είτε δίκαιες είτε αμαρτωλές, πηγαίνουν στον τάφο ή σε μια κατάσταση θανάτου, επομένως, δεν μπορούσαν να μεταφράσουν πολύ καλά το κείμενο με τρόπο που θα αποκάλυπτε ότι οι απόψεις όλου του Χριστιανικού κόσμου ήταν εσφαλμένες.

Έτσι χρησιμοποίησαν τη λέξη κόλαση, παρόλο που πρέπει να ήξεραν ότι θα έκανε μερικούς να αναρωτηθούν γιατί ο Ιησούς πήγε στην κόλαση όταν πέθανε (;). Πιάστηκαν σε δίλημμα και επέλεξαν την καλύτερη λύση που μπορούσαν. Εξάλλου, παραδοσιακά —αλλά όχι βιβλικά— όσοι βρίσκονται στην κόλαση είναι ζωντανοί, όχι νεκροί, οπότε το να βάλουν την ψυχή του Ιησού στην κόλαση με τη μετάφρασή τους θα σήμαινε ότι ήταν, τουλάχιστον, ακόμα ζωντανή.

Δεν έχουμε ιδιαίτερη αντίρρηση για τη λέξη hell (κόλαση) ως μετάφραση του sheol (σέολ), γιατί, τελικά, η αρχική σημασία αυτής της αγγλικής λέξης hell είναι απλώς μια «κρυφή» ή «καλυμμένη» κατάσταση. Μόνο όταν στη λέξη δόθηκε ψευδές νόημα από εκείνους που δεν καταλάβαιναν τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής σε σχέση με το θάνατο, οι ισχυρισμοί για φωτιές και βασανισμούς και τέτοια συνδέθηκαν με αυτό.. Η λέξη τάφος, αν τη σκεφτούμε ως πραγματικό τόπο ταφής, δεν είναι, επίσης, μια καλή μετάφραση του sheol, που υποδηλώνει την «κατάσταση» του θανάτου — όχι έναν τόπο ταφής.

Η ψυχή του Ιησού πήγε στην κατάσταση του θανάτου. Ο Προφήτης Ησαΐας δηλώνει ότι «διότι παρέδωκε την ψυχήν αυτού εις θάνατον» και επίσης ότι η ψυχή του θα γινόταν «προσφορά περί αμαρτίας». (Ησ.

53:12,10) Η λέξη ψυχή, όπως χρησιμοποιείται στη Βίβλο, σημαίνει ένα ζωντανό ον. Η σκέψη ότι ο Ιησούς παρέδωσε την ψυχή του μέχρι θανάτου είναι απλώς ότι έδωσε τη ζωή του. Το έκανε αυτό, εξηγεί ο Ησαΐας, ως προσφορά για την αμαρτία.

Ήταν μέσω της ανυπακοής ενός ανθρώπου που «η αμαρτία μπήκε στον κόσμο», εξηγεί ο Παύλος, «και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον». (Ρωμ. 5:12) Έτσι, ολόκληρη η ανθρώπινη φυλή, στην πραγματικότητα, πηγαίνει στη Βιβλική κόλαση, τη μεγάλη φυλακή του θανάτου. Δεν υφίστανται βασανιστήρια εκεί, αλλά είναι νεκροί. Η Βίβλος τους απεικονίζει ως κοιμισμένους, πρώτον, επειδή είναι αναισθητοί, και επίσης επειδή στον καθορισμένο καιρό του Θεού πρόκειται να αποκατασταθούν στη ζωή με θεϊκή, θαυματουργή δύναμη. Ο λόγος για αυτό είναι ότι ο Ιησούς, παραδίνοντας τη δική του ψυχή στο θάνατο, λύτρωσε τον Αδάμ και τη φυλή του από τον θάνατο. Πήρε τη θέση του αμαρτωλού στο θάνατο, στο σιεόλ, στον Άδη, στην βιβλική κόλαση. —εδάφ. 17-19· Α' Κορ. 15:20-22

Στο κείμενό μας, ο Ιησούς επιβεβαιώνει αυτή την άποψη, δηλώνοντας: «Εγώ είμαι αυτός που ζει και πέθανα». Ο Ιησούς ήταν πράγματι νεκρός, από τη στιγμή που φώναξε πάνω στον σταυρό, «Τετέλεσται», μέχρι που ο Θεός τον ανέστησε από τους νεκρούς. (Ιωάννης 19:30· Ματθ. 28:5-7) Πέθανε, οικειοθελώς, εγκαταλείποντας με θάνατο τον τέλειο ανδρισμό του ως αντίλυτρον, ή αντίστοιχο τίμημα, για την καταραμένη με την αμαρτία ανθρώπινη φυλή, και έτσι απέκτησε τα κλειδιά—το δικαίωμα ή εξουσία—για να ανοίξει τη «κλειδαριά» της κόλασης και του θανάτου. —Ματθ. 20:28· Α' Τιμ. 2:3-6

Σε μια πολύ θαυμάσια υπόσχεση προς τον Απόστολο Πέτρο, ο Ιησούς αναφέρθηκε στην κόλαση -ή

τον Άδη— ως έχουσα πύλες. Ο Ιησούς μίλησε για την οικοδόμηση της εκκλησίας του και είπε ότι «αι πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής». (Ματθ. 16:18) Ο Παύλος εξηγεί αργότερα ότι η εκκλησία, οι πιστοί Χριστιανοί της παρούσας εποχής, αποτελούν το «σώμα» του Χριστού και ότι «το σώμα δεν είναι εν μέλος, αλλά πολλά». (Εφεσ. 1:22,23· Α' Κορ. 12:12,14) Η λέξη Χριστός της Καινής Διαθήκης αντιστοιχεί με τη λέξη Μεσσίας της Παλαιάς Διαθήκης. Επομένως, αυτό που εννοούσαν ο Ιησούς και ο Παύλος είναι ότι οι Μεσσιανικές υποσχέσεις της Παλαιάς Διαθήκης πρέπει να περιμένουν την εκπλήρωση μέχρι να ολοκληρωθεί ολόκληρη η τάξη της εκκλησίας. Τότε, όπως είπε ο Δάσκαλος στον Πέτρο, οι «πύλες της κόλασης» δεν θα υπερισχύσουν έναντι της εκπλήρωσης αυτών των θείων υποσχέσεων.

Στις υποσχέσεις του Θεού ήταν ότι, μέσω του Μεσσία, που όπως είδαμε, θα συμπεριληφθεί η Εκκλησία για να λάβει ζωή ο κόσμος. Η εκκλησία, επομένως, θα συμμετάσχει με τον Ιησού στο υπεσχημένο έργο για την ευλογία όλων των οικογενειών της γης, όπως ήταν αρχικά υπεσχημένο στον πατέρα Αβραάμ. (Γέν. 12:3· 22:18) Ο Πέτρος εξηγεί ότι αυτή η ευλογία περιλαμβάνει την ανάσταση των νεκρών. Το περιγράφει ως αποκατάσταση, που σημαίνει αποκατάσταση με ό, τι σημαίνει αυτό, και βεβαιώνει ότι θα υπάρξουν «καιροί αποκατάστασης όλων των πραγμάτων» και ότι αυτόν τον μεγάλο μελλοντικό χρόνο ευλογίας τον υποσχέθηκε «το στόμα όλων των αγίων προφητών [του Θεού] απ' αιώνας». —Πράξεις 3:20,21

Αυτή η υποσχεμένη ευλογία είναι βέβαιον ότι θα έλθει. Ενώ κάθε γενιά της καταραμένης με την αμαρτία ανθρώπινης φυλής κατέβηκε στη μεγάλη φυλακή του θανάτου (τη βιβλική κόλαση), οι πύλες της κόλασης δεν θα υπερισχύσουν για να την κρατήσουν εκεί. Ο Ιησούς

έχει τα κλειδιά αυτών των πυλών. Θα τις ανοίξει ορθάνοιχτα και θα καλέσει τους φυλακισμένους στην ελευθερία. (Ησ. 49:7-9) Τα μέλη του σώματός του, η Εκκλησία, θα είναι τα πρώτα που επέστρεψαν από τον θάνατο μέσα από αυτές τις πύλες. Η δική τους αναφέρεται ως η «πρώτη ανάσταση», και η εξήγηση που δίνεται είναι ότι «θα βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό χίλια χρόνια». —Αποκ. 20:4,6

Η Εκκλησία, που αναστήθηκε από το θάνατο και υψώθηκε σε δόξα και δύναμη με τον Ιησού, θα συνδεθεί μαζί του στο χιλιόχρονο έργο της αφύπνισης των υπολοίπων νεκρών, κρατώντας τις πύλες της κόλασης ανοιχτές μέχρι να απελευθερωθούν όλοι οι αιχμάλωτοι του θανάτου. Έχουμε βεβαιωθεί γι' αυτό στην Αποκάλυψη 20:13, όπου διαβάζουμε: «Και έδωκεν η θάλασσα τους εν αυτή νεκρούς, και ο θάνατος και ο άδης έδωκαν τους εν αυτοίς νεκρούς και εκρίθησαν έκαστος κατά τα έργα αυτών.»

Το σίγουρο είναι ότι η κόλαση θα παραδώσει τους νεκρούς της! Ο Δημιουργός, που έδωσε ζωή, έχει υποσχεθεί να αποκαταστήσει τη ζωή, και ο Ιησούς επικύρωσε αυτές τις υποσχέσεις δίνοντας τον εαυτό του σε θάνατο ως αντίλυτρον για τον Αδάμ και τους καταδικασμένους και ετοιμοθάνατους απογόνους του. Μέσω του υποκαταστατικού θανάτου του τέλειου ανθρώπου Ιησού, όλη η ανθρωπότητα έγινε η λυτρωμένη του Κυρίου, και μια από τις καθησυχαστικές υποσχέσεις του Θεού είναι ότι «οι λελυτρωμένοι του Κυρίου θέλουσιν επιστρέψει και ελθεί εν αλαλαγμώ εις την Σιών· και ευφροσύνη αιώνιος θέλει είσθαι επί της κεφαλής αυτών· αγαλλίασιν και ευφροσύνην θέλουσιν απολαύσει· η λύπη δε και ο στεναγμός θέλουσι φύγει». —Ησα. 35:10

ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Όπως φαίνεται, αυτό το σπουδαιότερο από όλα τα γεγονότα στην ανθρώπινη ιστορία, η ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς, ήταν στην πραγματικότητα το πρώτο από τα τρία επιφανή θαύματα στο σχέδιο του Θεού για να λυτρωθεί η ανθρωπότητα από την ποινή του θανάτου και να αποκατασταθούν οι άνθρωποι στη ζωή. Το δεύτερο από αυτά τα θαύματα είναι η ανάσταση των μαθητών του Χριστού και η εξύψωσή τους στη θεϊκή φύση για να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί του κατά τα χίλια χρόνια της βασιλείας του. Το τρίτο μεγάλο θαύμα θα είναι η αφύπνιση από τον θάνατο όλων όσων βρίσκονται στους τάφους τους, ώστε να έχουν επίσης την ευκαιρία να συμμετάσχουν στις ευλογίες που αγόρασε ο θάνατος του Ιησού στον σταυρό του Γολγοθά. —Ιωάννης 5:28,29· Πράξεις 24:15. Αποκ. 21:3-5

Εδώ, λοιπόν, υπάρχει ένα σίγουρο θεμέλιο πίστης και ελπίδας, παρόλο που ο κόσμος σήμερα ταλαιπωρείται περισσότερο από τα βάσανα και τον θάνατο από ποτέ. Σε μια προφητεία που αφορούσε τις μέρες μας, ο Δανιήλ μίλησε για καιρόν «θλίψεως, οποία ποτέ δεν έγεινεν αφού υπήρξεν έθνος». (Δαν. 12:1) Υπάρχει κάθε λόγος να πιστεύουμε ότι αυτή η προφητεία εκπληρώνεται στον σημερινό παγκόσμιο φόβο και θλίψη των ανθρώπων. Η προοπτική θα ήταν σκοτεινή και ζοφερή αν δεν υπήρχε το γεγονός, ότι, με αυτήν την προφητεία, συνδέεται η βεβαιότητα της απελευθέρωσης όχι μόνο από τις θλίψεις, αλλά και από τον θάνατο.

«Και εν τω καιρώ εκείνω», συνεχίζει ο Δανιήλ, «και εν τω καιρώ εκείνω θέλει διασωθή ο λαός σου, πας όστις ευρεθή γεγραμμένος εν τω βιβλίω. Και πολλοί εκ των κοιμωμένων εν τω χώματι της γης θέλουσιν εξεγερθή». (Δαν. 12:1,2) Η έκφραση «ο λαός σου»,

αναφέρεται στο λαό του Δανιήλ, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι ο λαός του Θεού, πιστοί Χριστιανοί της παρούσας εποχής—οι πνευματικοί Ισραηλίτες. Είναι οι πρώτοι που διασώζονται, και αυτό γίνεται στην πρώτη ανάσταση. Τότε θα ακολουθήσει το ξύπνημα εκείνων που «κοιμούνται στο χώμα της γης». Όταν ξυπνήσουν από τον θάνατο, θα έχουν την ευκαιρία να δεχτούν τις διατάξεις της θείας χάριτος μέσω του Χριστού. Εάν το κάνουν αυτό και υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας που θα είναι, τότε, εν ισχυϊ, θα λάβουν αιώνια ζωή στη γη. — Ματθ. 6:10

Είναι μια ένδοξη προοπτική, τόσο για τους οπαδούς του Ιησού όσο και για την ανθρωπότητα γενικότερα. Το γεγονός ότι ο κόσμος περνάει επί του παρόντος μια μεγάλη περίοδο θλίψεων και αγωνίας σημαίνει ότι αυτές οι υποσχόμενες ευλογίες της ζωής είναι πολύ κοντά. Συνειδητοποιώντας αυτό, η ανάμνησή μας για την ανάσταση του Ιησού φέτος θα πρέπει να είναι περισσότερο από ποτέ γεμάτη νόημα και να εμπνέει ελπίδα. Αν και αυτή τη στιγμή μπορεί να είμαστε περικυκλωμένοι από θλίψη και θάνατο, οι θεϊκές υποσχέσεις για χαρά και ζωή είναι κοντά. Η εγγύηση για αυτό είναι ότι πριν από σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια, ο Θεός ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς! ■